

Majaften

Mosen havde været min og min jagtnabos tumbleplads siden drengedårene. Drømmen havde længe været at skyde en sommerbuk. Men heldet havde aldrig været med os.

Jeg har færdes i den mose, siden jeg var dreng. Under ferierne på morfars, senere min onkels gård var mosen et slaraffenland. Det var de uigennemtrængelige amerikanske skove, når Gule Ulv var på jagt eller krigsstien med bue og pil, og kvierne i engen kunne fint gøre det ud for store bisonflokkene.

Senere blev der fanget sommerfugle og guldsmede, og da jeg løste jagttegn, kom der til at knytte sig særlige jagtoplevelser til mosen, ikke mindst da fasanerne indfandt sig, og mosen blev da også mål for mine første tiltag med terrænpleje. Den lå der jo bare og kunne lige så godt laves til en god hel-årsremise.

Så flyttede jeg til sognet, og aktiviteterne blev udvidet med fasanudsætning og foderpladser, så på den måde har mosen været centrum for oplevelser og virkelyst i mere end et halvt århundrede. I mange år var det duetræk i august, fasanjagter i efteråret og rævejagt i januar. Råvildt var der ikke noget af. Men så skete forandringen for godt en halv snes år siden. Pludselig var der råvildt i mosen en maj-dag, hvor jeg blot var ude at nyde det gode vejr. Fejninger viste, at der også var en buk imellem, men godt samarbejde på tværs af naboskel gjorde, at min mangeårige gode ven og jagtnabo, Bent og jeg hurtigt enedes om at frede råvildtet.

I flere år desværre til ingen nytte, fordi det fortrak fra mosen, når det blev efterår og store dele stod under vand. Derfor blev vi også enige om at forsøge at udnytte jagtmulighederne i form af buk-jagt, og hvad de første efterårsjagter kunne give.

Men målet har i flere år været det samme nemlig at få en sommerbuk, dog uden held.

De senere år har en bestand etableret sig fast i hele mose- og engterrænet, så man nu har kunnet træffe råvildt året rundt såvel i vores mose som i Bents og på de øvrige naboterræner. Der stod således meget råvildt, da bukkejagten gik ind i 2008, og forventningerne var høje.

Vi er fire, der har jagt sammen. Derfor trækker vi lod om ugerne i bukkejagten, og her fik jeg først anden uge i jagten og havde min første pürsch d. 26. om aftenen. Vejret var det bedst tænkelige, så chancerne skulle være gode, og jeg havde da også placeret mig på det efter min opfattelse bedste sted. Men intet skete.

Efter en halv time besluttede jeg at ændre taktik og bevæge mig om på sydsiden. Da jeg rundede hjørnet, så jeg straks, at der gik flere stykker råvildt ude i den kraftige vegetation, og nærstudier gennem kikkerten afslørede, at der var en buk imellem. Som dyrene stod, var der ingen ordentlige skudmuligheder, så jeg måtte tættere på og i en anden vinkel for at få kuglefang.

Hver gang dyrene essede, bevægede jeg mig og kom efterhånden i en langt bedre position, men problemet var, at dyrene det meste af tiden var delvis skjulte i vegetationen. Jeg holdt øje med buk-ken, som tilsyneladende blot nød aftensolen og guffede i sig. Men hvad var det? Der var noget mærkeligt ved

opsatsen. Kikkerten op, og da han drejede hovedet så jeg det. Den venstre stang sad skråt nedad og bagud. Men han stod stadig for dårligt.

Jeg blev længe på min post og tre gange var bukken frit fremme til skud på knap 75 m, men hver gang havde jeg Bents lade som kuglefang, og et godt naboskab sætter man ikke over styr en majaf-ten.

Efter en halv times tid trak alle dyrene ind i mosen, uden at jeg havde haft en ordentlig skudmulighed, men pulsen havde været helt oppe at køre. Jeg slappede af. Der var længe til solnedgang, og det er før set, at bukken skal på patrulje endnu en gang. – Baw! Baw, baw. Det givet et helt gip i mig. Hun er lige bag ved mig, og nu fortæller råen hele mosen, at her står en, man skal passe på, og at man absolut ikke skal bevæge sig ud på engen. Slut med bukkejagt den aften.

Tirsdag aften havde vi jagthundetræning, så da blev det ikke til bukkejagt, men onsdag skulle for-søget gøres igen. Jeg var lidt før på færde og ville om på den anden side, så jeg havde mosen og bakken mod nord som effektivt kuglefang.

Da jeg trådte ud af birketræerne, kom et stykke råvildt ud af krattet på den anden side af engen. Det var en buk, en ganske høj spidsbuk. Jeg lagde riflen op i skydestokken, fandt bukken i trådkorset og afsikrede. Ganske roligt kom den nærmere og nærmere, og da den passerede mig på ca. 50 m åndede jeg ud og krummede pegefingeren. Men så slog det mig. Det var jo ikke den buk, jeg gik efter, og selv om det normalt ikke interesserer mig, om det er den ene eller den anden buk, så havde jeg jo besluttet, at det var skæverten, jeg gik efter.

Jeg slappede af, lod bukken passere og fortsatte min listetur op langs kanten. Det var en rigtig smuk majaften med summende humlebier, fuglesang og en aftensol, som skinnede fra en lyseblå himmel. Men for en gangs skyld lagde jeg ikke så meget mærke til det, som jeg ellers plejer. Tankerne var hele tiden på bukken med den skæve stang. Jeg skulle se at komme på plads, før det var for sent. Vupti... jeg kom pludselig op til overfladen, for lige foran mig røg et smaldyr op og strøg i mosen. Hvad nu? Jeg skyndte med at finde en plads i en stor pilebusk på sydkanten. Fik mig sat til rette, og blev så enig med mig selv om, at jeg ville lidt længere ind i busken. Som sagt så gjort, men jeg var ikke mere end lige faldet til ro med riflen over knæene, før jeg fik chokket. Ud af ingen ting kom bukken med den skæve stang spadserende lige forbi mig, og så tæt på, at jeg kunne have rørt ved ham med riflen. Alt, hvad der kunne holdes i ro, blev holdt i ro. Jeg blinkede ikke en gang med øjnene. Jeg trak ikke vejret. Jeg sad musestille. Det her var bare for meget. Jeg var ude af stand til at gøre noget som helst. Alt inde i mig kørte rundt. Ganske roligt fortsatte bukken forbi mig, og da han var omkring 25 borte, begyndte jeg at slappe af. Hvad hulen skulle jeg gøre? Jeg afsikrede og var klar, men kunne ikke skyde – det var rent bagskud. Så stoppede han og snurrede rundt. Havde han opdaget mig? Jeg holdt igen vejret. Fortsatte han i den påbegyndte retning, ville han hurtigt komme i fært af mig, og så ville en vis person være løs.

Men pludselig stoppede bukken igen, og så besluttede han at gå i en stor bue ud i engen, dreje rundt og komme tilbage. Han passerede mig helt frit på 40 m. Trådkorset gled op over skulderen, og jeg lod skuddet gå. Det gav et ryk i bukken, så gik han om på siden og blev liggende. Blodet pumpede ud af skudhullet, da jeg kom hen til ham. Øjeblikket efter udåndede han. Det var d. 28. maj 2008 klokken 19.25. Gule Ulvs mose havde givet sin første sommerbuk.

I flere minutter sad jeg blot og betragtede ham. Flere års stræben havde endelig givet resultat. Det var en forløsning. Jeg

gik over i hegnet og knækkede en kvist af en blomstrende sargent æble, som jeg stak i munden på bukken. Så tog jeg hatten af og hilste ham. Det her skulle gøres ordentlig.

Jeg brugte pendulstangen, som slet ikke var noget pendul men helt fastvokset, til håndtag, da jeg slæbte ham ud. En pæn gaffel, men med den skæve stang som den største og ufuldstændig fejlet.

Da jeg begyndte på brækningen, rejste en rå få meter borte. Den havde åbenbart ligget der under hele optrinnet. Jeg havde været i mosen i en halv time, set fire stykker råvildt heriblandt to bukke, og jeg havde fået den ene.

Helt uvidende om mit jagtheld satte Bent sig i sin mose en times tid senere. Han havde haft nogle oplevelser med en pæn spidsbuk den første uge, uden dog at kunne komme til at skyde ham. Hen mod klokken 21 kom bukken ud og gav sig i kast med aftensmåltidet på engen. Efter et lille stykke tid havde den siden til. Skudafstanden var fin, og et enkelt skud afgjorde også denne buks videre skæbne.

Men hvad var det, der var sket. Der var aldrig skudt buk i mosen, og så faldt der to samme aften. Skudt af to gamle venner, der havde færdedes i de moser siden barnsben. Det var på en eller anden måde som om Diana, eller hvem der nu styrer, havde haft en finger med i spillet. Den ene skulle ikke have mere end den anden, ligesom da vi for 35 år siden med to ugers mellemrum hver fik en søn i starten af jagtsæsonen, sønner hos hvem jagten lå i blodet, og som ikke blot den dag i dag er ivrige jægere, men også gode venner.

Helt ærlig. Man bliver overtrodisk af den slags oplevelser, og efterfølgende har vi da også diskuteret hændelsen og set på hinandens bukke. Fælles bekendte har næsten fået er religiøst blik i øjnene, når de har hørt historien, men vi kan ikke finde nogen forklaring, der holder for en nærmere logisk analyse, og det skal vi nok heller ikke. Vi har begge haft en drøm, som det af forskellige årsager har været vanskelig at få opfyldt. At det lykkes samme aften, må vi tilskrive heldet, eller hvad?

